

[Hjortnæs]

gener for befolkningen, bør man gennemføre den. Jeg håber, regeringen kan finde en fornuftig løsning.

Jeg har ikke særlige bemærkninger at gøre til de enkelte lovforslag. Hovedparten af de syv lovforslag er teknisk set enkle, idet de drejer sig om satsforhøjelser vedrørende allerede eksisterende afgifter.

Regeringen har efter min opfattelse handlet helt i overensstemmelse med det ansvar, der påhviler en regering, når den nu her i juni måned forelægger folketinget disse konkrete lovforslag til begrænsning af olie- og benzinforbruget og til udligning af oliekrisens negative virkning på betalingsbalancen.

Det er selvfølgelig muligt at sammensætte en anden buket, og man kan selvfølgelig også forestille sig, at regeringsbuketten kan suppleres, eller at elementer kan trækkes ud, men jeg tvivler på, at det vil være muligt at sammensætte en anden buket, der har en tilsvarende begrænset negativ indvirkning på beskæftigelsen, samtidig med at den har en stærk positiv indvirkning på betalingsbalancen. Derfor bør det være politisk muligt at samle bred tilslutning til regeringsforslagene.

Nogle vil formentlig kalde det oplæg, regeringen er kommet med, for traditionel socialdemokratisk politik. Det er det ikke. Det er derimod en traditionel måde for regeringer i dette land og for folketinget at løse akutte samfundsøkonomiske problemer på, og det er der ikke noget underligt i, således som den politiske konstellation er.

Det er fortsat sådan, at finanspolitikken er vores væsentligste middel til at justere opståede skævheder i samfundsøkonomien. For socialdemokratiet er det opgaven at arbejde for en så socialt afbalanceret løsning som muligt. Det har været ledetråden for os, også i den aktuelle situation, og når jeg kan anbefale regeringens samlede oplæg og de konkrete lovforslag, er det netop, fordi balancen er sikret.

Glistrup (FP):

Vi har i dag syv lovforslag til behandling, og alle syv har præcis det samme indhold, nemlig at foretage en forhøjelse af skatterne her i landet. Er der noget, som Danmark i den nuværende situation ikke har behov for, noget, der er ødelæggende for den yderligere udvikling her i landet, så er det en forhøjelse

af det i forvejen alt, alt for høje skattetryk. Derfor er fremskridtspartiets svar på regeringens oplæg aldeles klart og ubetinget. Det er et dundrende nej.

Der er selvfølgelig hist og her i forbindelse med disse syv forslag anført nogle betragtninger, som kunne tale for, at der måske kunne være en vis rimelighed i den ene eller den anden af de bestemmelser, der indeholdes i forslagene. Man skal imidlertid ikke foretage en så særlig dybtgående analyse for at finde ud af, at det bare er almindelig rævesnak, der her er præsteret. Hvis man endelig skulle kunne finde et eller andet sted – jeg har ikke fundet det endnu – et argument for, at der var et eller andet i disse syv lovforslag, som der kunne være et vist tilløb til fornuft i, ja, så måtte forudsætningen for at gennemføre det selvfølgelig være, at man, samtidig med at man forhøjede skatterne på ét område, foretog mindst en nedsættelse af samme størrelse på et andet område. Det er jo umådelig let at påvise i hundredvis af områder, hvor vi har urimeligt virkende skattebestemmelser. Da der imidlertid fra regeringens side kun er regler, der trækker i retning af at forhøje, forhøje og forhøje skatterne, ja, så må der selvfølgelig siges nej til forslagene, som de her foreligger.

Man har fra regeringens side igennem statsministerens redegørelse her i tinget i forgårs anført, at disse syv forslag ikke skal ses isoleret, men at de er knyttet til 4 andre forhold, som ikke er med i de lovforslag, vi behandler i dag, men som ifølge statsministerens redegørelse udgør »den samlede, afbalancerede politik« – det er et ordret citat fra statsministeren, det er ikke mine ord – for, hvad vi skal gøre i den situation, der nu er opstået.

Det første af disse 4 anhang er forslaget om en biløs dag hver evig eneste uge. Se, det er jo et forslag, man kunne have forstået – vel at mærke hvis det var hentet op af Dirch Passers brokkassé til at forlyste Tivolivarietens publikum med. Der ville det virkelig være velanbragt, for her er jo noget, der i den grad er så fuldstændig pyramidalsk, herostratisk vanvid, at det virkelig kunne gøre sig i en crazykomedie. Men nu er det altså noget, vi i stedet for ser som statsministerens betingelse for regeringens »samlede, afbalancerede politik«. Sådan skal det altså være, hvis det står til statsministeren.